

7
Virginia

4

— Viljinn

Lesnarfélagsskjal

i Miklabejarsökn.

Bojaröð Viljans.

	Num.	För.
Djúpidalur	1 Mars	2 —
Litli dalur	2 —	3 —
Störu - Akraz	3. —	4. Mars
Glaskuldrstadir	4 —	5 mars.
Midhus	5 —	9
Þorleifsstadir	9 ---	11 —
Vanlar		
Þrálfsstadir	14 ^{mars} —	15. Mars
Misklibar	15. —	20
Vidivelli	21 —	24
Hella	24 —	26
Midsilja		
Þalheimar	30 -	2 apríl.
Vilfsstadir		

Skilisi frá Vilfsbóðum til bókaávarðar.

Viljinn

Þestrarfélagsblad i Miklabojarstökn.

15. árg.

Febrúar 1925

4. blað.

Þraffur samliakanna.

Förþýsin er ein hin

þengursia og meila dýgd. —

Þegar litid er ofir líf þjóðar vunnar, þá verður það opinbert og augljóst, hvað það er, sem mest og best lýfir mönnum sameiginlega upp i öðru veldi. Hvað það er sem þengir áfram framvæmdir og hugjónir manna. Hvað það lotas er, sem tengir best saman

hugi manna, og veitir sameiginlegi vilja-
þrek og þolinmæði til stríðs og strafs.

Það er fjinfýsinn; eða þá með öðrum
ordum: þessi andlega hvöt í edli mannsins, að
vilja hugsa, tala og vinna eins mikil fyrir aðra,
sem sjálfan sig. Hugsa með um félagsheildina.

Þeir Íslendingar eignum í minningunni ekki þvo
fáa slíka andans mennt. Má nefna t.d. hina mestu:
Jon Sigurdsson og nafna hans frá Gauströndum, Magnús
landshöfðingja, Ben. Sveinsson, Þjórn ráðh. Jónsson,
Skúla Þoroddsson, Hannes Hafstein o.fl. o.fl. —
menninga, sem höfðuðsi einvörðungur fyrir heil og
sama þjóð og sinnar-þó vegirir leggjir ekki ávallt
gaman.

Þeir eru fáir nefndir af þeim, sem gnefja gfi
þjöldum; þeir, sem tóku að sér alþjóðarómálin
og lifðu og unnu mikil fyrir þau. Og þeirra er
helsi getið, eins og Kappanna í fangbrotunum. Þeir
eru fjöllir eða hnússarnir, sem gnefja heli á
landi sögunnar. En eins og ekki voru áður

á hugsa sér hafi fjall á lagsletta, án þess
að fjallin myndavisi af halsum og hælum —
á líttan hafi skaparí ekki störmennin, án
þess að þjóðin sé kjunguð og þróisi hjá henni
drengrkapur, vísmanir, kjarkur og þolnadi.

Og vísir er um það að þjóð vor á margu
góða drengi. — Það er þráðvörum innan
frá, sem ræður ofinlega mestu. Hjúad er gim-
stóðin. Þaðan kemur hún góða, sem aldrei deyr.
Og er vil sefja, að ofan úr dölunum íslensku
hafa mestu og bestu menn allkor komið. Þar
er hjarta þjóðarinnar. Íslenska sveitalífið er
heilbrigðasta og hjambesía úr þjóðlífinu.

Íslendingasögunnar, sem og aðrar þjóðar sögur,
geta ekki um aðallega nema framgjöromustu og
leitafimustu menninga. Má geta neeri að í hópi
hinna, sem sagan gengur fram hjá, hafi margir verið
góðum kostum þeirri, — og ólefað stúli að og
tíðum valdið hinum sögulegu góðverkum. Þeir
þekkjum t.d. huersu móro, konan hefja hafi

þan áhrif á manninn sinn, sem orðið hefi
lit þess, að hann einungis vegna þeirra áhrifa
& íalinn þámdaromabus í huiwelna, en komunnar
er mástke lítils getið, eða allo ekki neiti getið.
Þáttunnar @ himn góða og þvi sem kemur í ljús
eru si og á dulda.

Og þegar við mi gnúum oss að sveitinni
sem við líum í þá kemur það sama út og á
deminnu hvi @ framan. Við eigum afi einhverja
sem skara fram úr. En tímastífti eru afi, í
þessu líliti. Kemur þviri að vantar forgöngun-
mennina og þá vill verða kynsláða um hvi.

Félagsskapurinn hrindis mörgu þrekvirkina af stóð.
Hann er gá kraftur sem mestu hefi komið til leidar
á menningarbrausinni og an hans verður félags-
lífið dauft, hujrjónalausi og framkvæmdalausi.
An lífandi og stárfandi félagsskapar verður lífið
gundrað og hvi þvri @ lífa algerlega þviri sjálfan
þvri. Og þá kemur kynsláðan. Og hvi kemur í
þápa við löngmal lífsins. Þvinnu heldur alþaf

áfram og allt verður að halda áfram til þess
að ekki komi kynsláðan, sem stóður framrásina.

Þameiginlegur viljakraftur meynnar afarmillið
og honum & avallí samfara þvinnþvinn. Og það
þvinnþvinnþvinn, sem hvi sveit á, hvi sýsla og
hvi þvinn, & sameiginlegur viljakraftur. Þá
þvinn þvinn að þvinn, þvinn þá en afvinnlega til mön-
rad og mönjar framkvæmdis til heilla og þvinnþvinn.
Kraftur þvinnþvinn & mállvinn. Það & undra-
verí, hvad hann getur orkvað milli.

Og mi á þessum þvinnþvinn tímum, verður
hann eini vevurinn til þvinnþvinn. Það þvinn að
þvinnþvinn þvinnþvinn gegn þvinn og dýrtið.

Mönnar sveitir eða sveitafélög þvinn með
þvinnþvinn meynnad @ þvinn þvinn þvinn mön-
þvinn auðsþvinnþvinn vor, að góði ekki til heilla
og þvinnþvinn. Og mön- sveitafélög þvinn efla þvinn
og þvinn til leidar gþvinnþvinn, þvinn i
vorkvinn og andkvinn eþvinn, sem þvinn i þvinn-
inni orðið að ómviannlegum þvinn þvinn alla sveitina.

— Mætti lida fram mörgu dæmi, sem berlega
eyrdu þetta. En hér er ekki stáður til þess —
þá vitum vel, að hér í sveit hefja mörgu vör
hundu fram til bóta. Og vör vitum líka vel,
að sveit vor á marga góða menn, badi karla
og konur, með góðum hefileikum og mörgu men-
ada, til þess að bota og laga það sem manni vör.
Ísi nauðsynlegt að gra. En vör sjáum aftur á
hinu börnum, að hér er ofbirta að vinna sam-
eiginlega, en þar sem sveitin eða hreppurinn er
minni og laga hans þegilegi — En samt má
ekki einblína á það átrú eitt.

Og þrátt fyrir vörulega vörleitu góða manna
hér í ymsu líliti, þá er hér margi, sem nauð-
synlega þyrfti að vinna, með sameiginlegum vilja-
krafti — og það sem allra fyrri.

Viljum vör benda á þjón mál, sem vörda þyrfti
fyrir í huga vorum. Þar er þessi:

1. Fjármál hreppsins.
2. Kirkjumál og
3. Menntamál.

Öll þessi mál er almenn alvömmál. Og
hér þurfa allir að leggja hönd á plögjum.

Fjármál hreppsins eru orðin ofvæn og
hreppspyrngli vaxandi. Hér mætti áreiðanlega
bota um, ef samtökun voru góð. Það þurfa
öms sveitafélög sín. Þannars getur fandi illa.

Kirkjumálin þurfa að koma líka í
dagskrá. Það er sorglegt að vita hvað um þau
er lítið hugað. Kirkjumor mundu mæla þungum
ordum til þafnadauna voru þor „personifexadó“
— getu lalad. Þor standa áður langa tíma, og
þeim er ekki sinni á þann hátt, sem vördu
þá voru. Þessu fält á sumum kirkjum og mörg.
Ekki stáfar það af þjawn þessins. Hann létur
sín að kalla aldrei vana. Þetta mætti laga
með sameiginlegum viljakrafti.

Menntamálin er hún þridja mál, sem
þyrfti sameiginlega að ræða og ræða bót á.
Þannuþfræðslan er sem sänder á skringi-
legri singulæid — — —

Þeir kúmsst mér við að einhverji séi
upp í huga sínum og áli þessi og einberan
uppþembuind og halastali. En það verda
aðeins þeir, sem ^{vilja} fljóta sofandi að þingdósi.

Allir samgjarnir menn hljóta að undur-
kenna það, að hér er um alvömmala að ræða,
og sem meðtali efalaus á einn eða annan
hátt, með sameiginlegum viljakrafti, mikið
gra þeim til heilla.

Öðs virðist það engin fjarstæða, að benda
hinni háttvirkri þreppsnefnd á, sem og sött-
arnefndunum og fræðslumálanefndinni, að
halda almennan fund í þinghúsi þreppsins
og boda til hans með nokkum fyrirvara og
skora á badi Karla og Konur að selja hann.
Meðtali vanta að nokkru leyfi tilbætur komu fram á
fundinum til hagnæmra bótar í málunum og fram-
framkvæmdar.

Það er krafiur samstakanna, sem getur
lesi greitt úr flokkunum, sameinad

hú sundrada og létu byrðar einsíakl-
innanna.

Allir eiti!

Þú fljóttinn.

Stökur

1. Áð við getum eitthvad grá, er enginn vafi
„Syngrur hvar með sinn nefi“ -
Þessi það strax á litlu stéfi.
2. Þúgn er versí. Og þú er ver við ^{þessum} þessum flesti;
allir vilja eplid lesia
Íðunnar í onum sér þessá.
3. Fría oneinum. Síminn breytist tú sí kemur.
að við skynjum; síst var sama
að silja hjá og sýdja frama.
4. Þegar ljaldid fellur frá og þessi heimur.
blásir við, þá breytist gaman,
lesi er þá að lifa saman.

5. Allir munu eiga leið ad einn mark, —
 sumir fara þyr en líkar —
 fasti i heimi reyndir slíkar.
6. Allir er skilid eftir hær þó afi það valdi
 sundrunn þadi en eyðslu eldi —
 enginn sádur sinn kveldi.
7. Besti er þvi vid brædur sína lúta saman.
 sluti er löngum lífsins glima,
 lífid þv a einum tíma.

L.L.

Gömul hestavisa.

Frands um balinn lístingur
 lengi þaklu urdur.
 Það er þoli fallgur
 þylgri þoli dugradur.

*

Andmali

Það sem þvír mig til ad sita þessar
 línur er það ad höf. „Vidaukan“ sem bit-
 isti i sudasia Tölublati „Viljans“, virdisti
 þessa eitad sei, ad gra mig ad minni
 manni frammi þvri lesendum „Viljans“
 með þvi @ drátta þvi ad mér, @ en
 þafi sari ósalí. Þar sem en segi i
 grein minni i 2. Tölublati „Viljans“ @
 en þafi þeki sr. Þjórn heitum a' Miklabe-
 manna bestu hvi i sveit af vandalausum.

I áminstri grein minni i 2. bl. „Viljans“
 kemsi en svo ad ordi: „Fær munu þvi uru hvi i
 Miklabejarsöken af vandalausum mönnum sem þekki sr.
 Þjórn belur en en“ með þessum ordum finni mér eini elki
 svo mikid sari, ad G. B. þvri ad gra mikid vedur

úti af þvi og hvorki hann eða aðrir þingi að
hneykslasti á þeim. Það er síli það að þekkja
mann jafn vel og og manni aðrir eða að þekkja
mann belur en allir aðrir, en þá meiningu
vill G. B. draga úti úr orðum mínum. —

Og mér er orð að halda að þekkingu mín
á þvi svidi, sem grein mín mádi um sé engin
minni en hjá höf. „Vidaukani“. Skal en leyfa
mér að fara dælitil rák að þvi.

Ég var í sökunum sr. Þjórnis í mín á og
var all árin í oráinni kynningu við hann
þar sem en var þau á meina eða minna
við söngsjón í Ríkjum hans og barna-
kennari í sökunum hans. Áhrif hans og
afskrifti af þessum málum gaf mér meiri
þekkingu á mannum og prestinum, en
nakkum geisur grunnad. Hér var en að leida
inn nýja söngim í stáðum þvi þann
gamla. Þriku var það með þvi þvísia
að umferðar. Mensta fór hér fram. Þessa

Þvinnu þvinnu nýjungu sínddi sr. Þjórn með
lífi og sál. Hlofaleika hans og manna máli
þekkti en vel af þessari viðkynningu. Og
má geisla meiri, að en muni þaga stáðid
mér en aðrir áhrifum hans í þessu efni.

Og þvísia en er þvinnu líti að veja áður.
Síliuð orð mín, skal enn fremur geisla um eitt
áhrif, sem állu fremur þvinnu mér í oráid and-
lefi þamband við sr. Þjórn — og sem en
gleymi aldrei.

Það var þriku ánd sem sr. Þjórn var
þvinnu á Mikklaði, að við vrdum þvinnu eini
þambanda, seint um hausti um kvöld í oráid-
myrkri frá Silfrastóðum og úti að Mikklaði.
Fyrsti löluðum við um þvinnu sr. Odds á Mikklaði
— þann kynlega á búnd. En svo kemur það
þvinnu, að við báðir gjáum ljós, stéfruna í
Klettaboru og við báðir þvinnu. Það var
þvinnu ljós sem var orsákin að þvi sam-
tali, sem þvinnu mér í oráidinu kynni þá

úð br. Þjórn, því samíalíð leiddist að því
alvarlega hjáðans máli, sem ósjaldan er búið
áðrum en manustu vinum. Við listum hver áðrum
okkar heimulegustu hugsanir um lífið og líkveruna.
Undirvitundin braust út hjá báðum. — Hann
minnisti síðar afi á þetta kvöld úð mig.

Ég veit að menn hafa fundið til þess
meira og minna í lífi sínu, að það insía,
hjáðfólgorastía í næðvitund mannsins, sem
gæymist þar sem ásmorðum helgidómur —
úð því er ekki hægfi, nema úð þá þessum
þem maður gjöfpekkir og þer fullkomna áða
háust til. Og allir eiga einhvern stíkan helgidóm.

Og eftir þýrnepni kvöldið gáð er og hefði
alíaf gáðad opinkerað br. Þjórn hjáða míll.
Ég hefði gáðad fadmáð hann að mér í þárrí
sorg minni, sem trúverðugastía vin og þagð
honum all vandkvæði mín. Én ossóllin til
þessa var ekki á annað en þekking mín á
honum. Þengra er maumasi hægð að komast

í þekkingu á vandalausum manni.

Þroks skal ég gáða þess, að úð br. Þjórn
skrifudusium á, eftir að ég var kominn vestr í
Þíngkíshólm og á og mín þref frá honum elskun-
þeng og þordomsrík. Og eitt enn — svo hefði
þekking mín á honum vatíð og fullkomna
í gegnum aðra, sem þekktu hann vel.

Þannars má fullyrða, að þekking manns
á manni, þarf als ekki að mæðast úð meina
vissa áráðin. 'É því efri er meði vandandi,
að maður þafi hefðleika til að þekka með-
þráður sinn. Mun þar vera afar mikill mis-
munur hjá mönnum. Og sumir munda málla
ekki á íðo árum þekka til hlýðar gamlins
mann sinn, þó hann í návísí veri.

Þetta verður svo að meija, sem áráð-
ing á aðfinsln til mín í "Vidauka listla Þjórn-
sonar.

Þrefan Jónsson hefði í síðasta í bl. "Sifjan"
gáð réttmáða áhugasemd úð "Vidauka"

G. B. Og áparfi þar við að lesa.

En þrástigi er það að onur, þegar höf. "Íð-
aukani" létu sér það verða á, og það, þó
minu sjónarmidi, allmiki, sem hann áfelli
áttur fjörmennina þyri í greinsinni.

Baldur B. Baldur.

Fulveldisdagurinn.

Sögur skömmu las en í líti þummu
bláði nokkur onimningaron um fullveldisdag
af þar 'Íslendinga i. Des. Var sú grein að
onirgn leyfi fróðleg og skemtilena rituð.
Greinarhöf. rakti þar all ítarlega frelsis-
baráttu áttar 'Íslendinga að markum. En á
hili onintisi hann ekki hvort þessi dagur
veri í raun og veru þeim að má tókum
á þjádinni.

Mér dala i hug að segja gætur þá hugsum,
sem greip mig snöggvást, þegar en þó að velja
þessu þyri mér.

Hugsumin var á þá leið, að þó að dagurinn
veri að vísu kalladur glesilegn nafni G. U. B. -
v. e. l. d. i. s. d. a. g. u. r., þá geti verið að hann
veri einn þeirra hlúa, sem i nafninu einu hafa
upphaf þinn og endi. Hvort hann onndi ekki
vera mörgum hvejum eins og nokkurs þonar
umbúða þeni íáttu, sem venjan lúghelgadi og
sem menn neyddust til, að sýna einhverja við-
höfn og virdingr einþum á opintorum stöðum
og stöfnunum, án þess að við hann veri lengd
háttar eða helgítíðning i huga þjádinnar.

En möti þessari hugsum risu áttur til
andmala og eitruvad af þeim hef i en reyni
að þora i þúring. Þúri verður ekki haldid fram
med edlilegum rökum, að þessi dagur geti
veri þjádinni áttromandi. Þóttan samor
það að hún þessi veri að leita þans i

mangar aldir. Vid þessum all þis persarur leitun
af afspurn og sum af eigin reyktur. Það er
leitun, sem við höfum kallað sjálfstæðisbaráttu,
frelsisbaráttu og fleiri fögrum nöfnum.

En löngun áður en nokkur von var um, að
fullveldid ogri undirskeni af hálfu Dana og
annara erlendra þjóða, var einhver viss dagur
í árinu valinn víða um tírad, til þess að minn-
astí sameiginlega lands og þjóðar. Ed. 2. Ágúsi
afmalisdagur þjóðháttardanna mikls. En svo fór
að Reykvikingar og aðrir þreytust á Dr. Ágúsi.
Þeir fóru í leit að öðrum degi sem veri meira af
nýjn bruni. Og á aldorafmali Jóns. Sigurdssonar
var afmalisdagur hans valinn. 17. Júní var um
tíma skilur þjóðháttardagur til og frá um land.

En man eftir því að eilísinn hlýddi og á
vindi, sem einn af kennum minum á þidum
helli um Jón Sigurdsson. Meðal annars minn-
ist hann þjóðháttardagsins, sem við hefðum
helfað minningu hans. Honum fóru á ord

eitthvad á þessa leid: „Fleria þjóðir minn-
astí einhverrar réttarbatar eða úrslitaáburðar úr
sljómmála sögn sinni. En við Ísl. helgum einstök-
um manni sklar þjóð háttardagur. Það sýnir að
við leggjum mest á áherslu á manngiltid —
við metum þá mesi“. Þá þótti mér þetta vel
þafl. En reyntan hefir geri áhugasemdi við
þessi ord. Þjóðin hefir verið og er ánægð með
Jón Sigurdsson, og hún mun verða það fram-
vegis, en hún hefir allid afmalisdegi hans til
hlidar, sem alsherjor þjóðháttardegi. Hún gefur
meitid manngiltid fyrir því og þá ekki síst
hans dvarandi gildi, sem eins síns gáfugassa
zonar og sinnar mestri frelsishefjn. En hún
glétur ekki nið ad sinn sameiginlegan háttardis
dag við nokkurn einn mann þversu mikill og
góður, sem hann kann að hafa verið ad alþjóðar-
dómi. Þessuegna hlaut hún ad leita þess dags
sem felir í sér minningu um sameiginlega
heillastund fyrir alla þjóðina — heillastund

þar sem engum einn er framgengi amman tekjum.
og þar sem engum er eftir skilium. Og það var
slík heilastund, sem raun upp. í. Des. 1918.

Teins og þjóðin var lengi að leita dagsins,
eins getur vel fandi svo, að dagurinn verði lengi
að leita þjóðarinnar, þangað til hann nor til
hemmar allrar með lifandi áhrifum. Hesi af okkur
sem byggjum þessa sveit höfum ekki lagt að
mörkum, til þess, að skapa þann áttund, sem skedi
þennan dag 1918. En það er allkunnugt að það
sem menn kaupra með eigin föm og áreynslu,
þá verður það þeim samgrónast og djúpmatást,
en hitu margi, sem lagt er upp í hendur manna,
verður létluengora og hugarum þjarleynara.

Þessi mun vera ástædan til þess þess, að
þjóðháttardaginnur okra hefi ekki verið tekið
iáfróttilega af allri alþjóð, eins og þeir menn
mundu hafa spáð og fullyrði, sem stóðu sjálfir
milt í hita og þungu frelsisbaráttunnar og
undirbyggja þá uppskem, sem mi er þengin.

Ég hygg að hér komi einnig fram einn þáttur
er í eðli allrar Íslendinga. Þið sum ekki upp-
nemir í fyrstu, en okkur kann að munda fram
að lokum, lítt og framþróun lífins.

Okkur þjóðhljóðingum sem byggja höfum þessa
sveit, þá þess þess úvaldi þjóðháttardagur raun
upp fyrsta sinn hefir ekki lánast að minnast
þans sameiginlega. Það er þó ekki fyrir það, að
félagslífi standi hér á þeim mun ótraustari grund-
velli, en víða annarsíðar. Það sýna allar mörg
skemtiþáttar okra hér, síarandi félögin, o. fl.
samráðin um félagsmálin. Þar sýna domid um
samráð og samráð margra einstaklinga — um
þan samráð, er gefa þjóð sinni tilvænir. Því
þóti okkar ála sé borð margi misjafni á bryn
þá sýni hún þó í rísum máli hinu mikla máli
samráðanna. Jafnvel með okkur þjóð þess sem
stjállegið var löng heimsfrófi ef það var
ekki af lítilmáttli fyrir ávörðunavardum.
Það má sjá völu þeirra údragnar á landinn

Éða hvern mun það að þakka að nív
þallasi menn ekki aðeins á því þveran dal,
sem Höllin forðum, heldur því landi þeirri og
endilangi? Nú ganga menn þurrum fótum
því stóðinnar, sem áður voru áforar allri skegju.
Þessi ein lagið, og það svo, að nív ein sum
apalhraunin okkar, sem fjálagólf því að fara.
Þá má ekki gleyma állum þeim onngju armeyja.
ljósum og eyjaleysfirum, sem lýsa útyfri þauelga
þafsins, úti koldimma skammdægju náttúru.
Éða hvern á að þakka allar þær miklu framfarir
sem orðið þafa nú á síðari árum?

En hvern þyri og fremur, að það sé að þakka
samstarfi okkar veitar og dreifdu þröfja.

Þetta all, sem er hefi, ⁿⁱ talid, og all sem er
hefi slepi, það er meðmeignis ávörðun af undir-
þunings afingum undir miklu fullþrömmara og
almennara samstarfi.

Þittid af samstarfi undanfarinna ára hefi
verið þannig vaxið, að við höfum ekki vilad

³ af þvi ⁴ nóg ¹ vel ² sjálfir. Þöngjafin hefir að
nakkara leyfi laumad þvi yfri okkur í margs-
þonar dularbúningi. Því delfur í hvern dæmi,
sem einn þunings minn stakk að mér hér um
dagum. Að þessur við vorum að kaupra í þúðunum
þaffi, sykri, glingur, glysuóm o.fl., þá vorum við
í raun og veru að leggja brýr, leggja síma, reisa
skóla, o.s.frv.

Okkur hlýtur að finnasí það hodi gagn og
gaman að njóta allra þessindanna og als ann-
ars af samstarfi þjádunnar á andlegum og
verklegum sviðum. Þið vilum að það er ekki
einkisvert að geia þessi á gæðing eða til, eftir
þjódvegnum, hvern heldur er til gamans eða
til mandsynja vinda.

Þ slíkum þrdum gæti þauð svo, að ein-
hverjum flýgi það til hugar, að þarna í ver-
inum veri eitthvad af handtökum eða igildi
þeirra, lagi fram af sáipudum efnum og svifr-
uðu hugarfari og þonarq gaf, síu sem þristur

þagði um þessi orð: Samleggi segi en yður að
þessi fáðka ekkja, lagði meina en allir aðrir í
þjáðhirslna, þeir þeir lögðu allir en neyðum sínum,
en hún lagði af skoti sínum, að þad er hún átti,
alla björð sína. —

Þad er sama hvada veð við veljum allur, hvort
þad er innan eða utan hvadsins allur, eða þá um
þjóðlífð sjálf, þá byggj en að hvorvetna megi þoma
auga á eináaklinginn mitt í þjóðarheildinni, jafnvel
þó nafn hans sé ekki skráð á vörðum með þrom.

Því má engum gleyma þennan dag, þátt
hans góti líti á glesilegri rúðum þjóðlífsins.
Að síðustu langaði mig til að gæta þess, að þad
er þreint en þreint skylda okkur að minnast
þessa dags, hafi hoi en annarsstaddir — minn-
ast hans sem helgidags þyir þina mikla þar-
áttu þjóðarinnar en sígur. Þvo á hann líka að unda
þlessunar en gleðidagur þyir hvern eináakling, — einnig þyir
þann, sem kann að hafa lagt oninslan þening í þjáðhirslna.

Stiefán Þiriðsson.

Góluþyngur

Þad er ofurlitill góluþyngur í Stiefáni minnum
þyngurinn í 3ja t. bl. "Viljans", út af grein minni
"Vidauki" í sama bladi. Þvo sömnu ræddi hann
ekki á greinina sjálfa, heldur er þad formálr
hemmar, sem hann tekur til þonar.

Þyngur hann á þvi, að Telja þad "þáþyngilegt" af
mei að en skuli ekki gæta álitid að allir lesendur
"Viljans" heimþori þessa Góluþyngur til þólagledinnar.
Þannad hefi en ekki þagt, en að þad þommi heldur
seint til þess. Þ. Þ. segi: "Þyngur að hann
(G. Þ.) voru svo þunnur að Viljinn þarf, a. m. Þ.
1/2 mánuð til að ganga á milli lesenda síma".

Því. Þ. Þ.; en veit þad vel að ekki veitir af 1/2 máni.
Til þess, en veitir ekki að þá þalum til þreianta
er allt að þvi 1/2 máni. en þá voru Y. rétt um
þad hálfnaður með gönguna, en ef þvi hefi
skilid ord minn rétt, þá myndir þvi þafa séð
að en var að þinna að þvi, hve Viljinn gengi

seins, en ekki að þvi að hann vori þendur úd
Jólin. Samanburður á "Viljanum" og blóðum, sem
send en með þístum út um laud og ekki sam-
lioni legur.

St. J. les ekki á móti þvi, að mátt þeirra hafi
ekki orðið lengra fyrir það, að þeir gengyn dállid
hvar inn á annars verkefni, en segi þó jafnframt
að það hafi verið fundu lítið og ekki til skada, þen-
ar Tekid sé lítil til þess, að fyrirfram var til Tekid
um hvað hvar þeirra skyldi rita og ekki kaster
á samanturdi. En hefi ni aldrei sagt að
þetta vori til skada. Nei, góð vesa og sjaldan
af aft kvæðin, en það er miklu síður ástæða til
að fleiri en einn rita um það sama þen og efni
er skipt fyrirfram. Þess ástæðu hefi St. J. ekki
áti að Roma með þvi hún stýður minn máttad
en veikis hans. — Að þeir hefðu ekki getað
búið sig saman, og mátt átrúlegt, ekki og þjor-
lagdin svo gríðarleg.

St. J. fundur sig á þvi, að en skuli eridur,

Takka orð þeirra, og gæta einn sekun i þvi sama.
Þvi er til að þvata, að en hafi ekki áttvadið
ein til að rita um seisiakti átrid, enda ekki
endur Tekid nema þar, sem en hafi að nokkum leyfi
aðra skadun, og jafnframt tilgreint, eins og með
ordunum. „Eins og aðrir hafa Tekid fram“.

Um molana segi St. J. meðal annars þetta:
(B. B.)
„að þeir eru miklu fleiri en hann, þann úd fyrst
tefi leit og má hann þvi líta betur, ef hann á
að halda þeim öllum til hoga“. Getur ein St. J. gæti
um það með vissun hve margja molu en þann sína,
eða úd fyrst líti, sem hann kallar. En vord að
efasi um það. En las grein þeirra aðeins einu sinni
og lét svo bladið frá mót þara, og vildi ekki
Tefta það, en en hefi hvorki fund i aðrar göngur
eða eftirleit eftir þeim og getur þvi vel vord
að eitilvoad hafi orðið eftir, enda segi en
hvernigi, að en hafi fundu þá alla, þvi ord einn
hljóða þannig: „Ni held en að en hafi liti upp
stórn molana og láti þvi hvi stador mema“.

En held að Þ. J. hafi ekki lesið þetta. Um
gildi malanna geia varð skrifar skóðanir en Þ. J.
hefir ekki benti á, að en hafi skilið eftir slæmri
mála en þá sem en tók upp. Því skilið á grein
Þ. J. að þessum malum sem en hirti, hafi
varð viljandi slept, en það held en ekki
veri, heldur hefði séðst yfir þá, en ef
svo er, sé en ekki eftir, að hafa líni þá
upp, þeir en samvöðuga þess verdir, en
en tel að mér hafi varð það heimilt, þurfi
en sé ekki að Þ. J. eða hinir aðir hafi
hafi einhaleppi til að rita um sr. Þ. J. Jónsson.
Þat svo ekki frettor um þetta senja, enda
elta en mér ekki að gjöra það að forstu-
efni í „Siljanum“.

Gísli Björnsson.

Um „golufylim“
hans G. B.

Ord, ord – inmantim, daté mót i hæg þeng
en hafi lesið greinina hans G. B. hoi að framan.

En vor i vafa um hvort það veri amall-
ins veri að svana henni nokkun. En þó elta en að
láta henni fylgja nokkur ord i hladi.

En údvörðummi ekki að grein mín „Fálin od“
i 3. töl. Siljans sé að neinum leyfi áras á „Vidauka“
G. B. eins en honum finni. Þat að segja bjóst en
ekki við að hún yrði til þess að velja andsvör
eða deilir, þurfi mér fannsi hún ekki gefa til efni
til þess á neinum háti; áleit hana bláti áfram
alveg en meinlausu en legg en það álit mítt
undir dóm lesenda „Siljans“.

G. B. finni vera „golufylim“ i grein mín.
Þyrst hann við þenna kulla af honum en þessvegna
ritar hann grein sína. Held en að hann sé ordum
eithvæð ruglader i síminn, að þykjasi finna

„gölnþýti“ í grein minni, þar sem hann er enginn
að finna. Þessi heldur segja, að þessa þætti
gölnþýts í grein hans hafi að framan, ef nokkuð
veri, og er það líklega eftir þeim gölnþýti, sem
hann kallar greinina sína.

G. B. segir að en ræðist ekki á aðalgreinina
sjálfa („Vidaukanum“) heldur á foromata hennar, um föla-
bladið. En sami er mikið meira en helmingur af
grein hans sem snýst um það, sem en segdi um
aðalgrein hans, enda aðal gölnþýturinn hjá hon-
um úr af þess og á við að vera svar til mín.

Það sem G. B. ritar úr af þess sem en segdi
um fölablad „Viljans“ geti en ekki séð, að sé annað
en falm úr í loftið, eða það sem sumir kalla vind-
högg. Ekki af þess sem hann segir um það áfridi
þess að neinu leyfi ordum mínunum um það, í
3ja íbl. „Viljans“. — Hann segir í d. þentur blád sem
ekki gamskrílen úr „Viljann“, en þess þó engin sök
þess þess, að hvern leyfi svo sé. Þess þess
sú skodun mín ótrákin, er en held fram í 3ja

Í. bl. „Viljans“ að eins veri með „Viljann“ og þess
útr blóðin, að onisjafnlega langur tími lídi frá
útgáfudeginum, til þess er lesendum sé bláð,
sem þess eftir þess hvort blóðin eða langa
eða skamma leið til þess. Og ^{þó} ~~hvort~~ ^{ad} sem
fölablad af „Viljannum“ eða öðm bláð kallaði „föla-
blad“ ~~er~~ verður það að þessa einu tíma, sem, eftir
ávikum, þess. Til þess að það komist á áfanga-
stáðina.

G. B. kannaði úr endurtekningar sínar
í „Vidaukanum“. En álitur þó að það geti
eiginlega ekki heitið endurtekningar, ef
hann að eins ~~þess~~ ~~þess~~ ~~þess~~ á ord-
unum „Eins og aðri þessa tekið fram“,
og þess min þess einþennmiley ályktun
hjá honum.

G. B. þess ótrúlegt að greinarhöfundur
hans fölabl. „Viljans“, þessi ekki getað búið ein
saman „ekki er fjárlýðin svo fríðarlega mikil“,
segir hann. Að vísu er „fjárlýðin ekki svo

gróarley, milli Svokuldssíada, Sjálfríada og Þs-
geisbrekku (þar sem Þáudal kendi fyrir þó), að
áskleyfi voru að hafa samantvúð með okkur,
en það var mi svona samt, að við gerðum
það ekki, eða þóttumst ekki hafa líti á
því, þó G. B. þyki það ótrúlegi, og þáum voru
að hann kemmi það lei, ómenntu eða ádm.
En af því að G. B. hefir það stundum til
að, að voru elskri til tákanna leyur til
smávika, þá efi hann síu að lá ádrum
þess

Lit því að G. B. onimisi á "molana", sem
honum verður svo margtá um, þá x það
þar að segja, að aðeins fucimur ádrum
sem hann tilgreimur í "Vidauka sínum, vor
sviljandi slepi í 2. lotubl. Véljans. Of
þessi tvö átridi en mi allri molarni, sem
hann x svo ángdur yfir að hafa gétad
línt upp efi okkur. Hinn molarni
hans eru flesti, að nokkun leyfi, honum

sjálfum viðkomandi (auk endurtekinganna,
sem ekki geta þallast fundir onlar) og gat
G. B. ekki búisi við að við hefðum þá á
takkteinum. — Þeít hans efi molunum
hefir því síu ordid fengisól, og stendur
það því óhappad, sem en þagdi, að hann
molti leita betur, ef hann efiadi sei að
finna alla þá mola, sem efi þyngur að
hafa ordid hjá okkur og halda þeim til hoga.
En þar sem hann segir að hann hafi
þvorki fandi í ádrar göngur eða efi líu
efir þeim, þá hui en því mola vel, því
en þyng að hann munu aldrei á efi sími
hafa fandi, þvorki í ádrar göngur eða efi.
Líu en því ekki grandu þyngur hann, að
þyngja á því mi á efi árum, enda áron-
urinn mygð þuisýnn efi þyngurinni (að
denna.

Í undurlagi greinar simar hefir G. B.
fengid þá flugn í hófudid, að fara að

minnasí á "einkaleyfi". Þetta innleas
hans um einkaleyfi, er mér alveg ávondram-
andi, því er minnsti hvern með eim ordi á neitu
slíki í grein minni. Lei er ekki að því gró, þó
hann hafi sé til hugmyndis um eitt og annað,
sem ekki er til í grein minni, en sem hann
þykist sjá þar, og önnur er ekki að elbasi
und slíkt.

Þá segir G. B. að síður, að hann mundi
ekki frekar um þetta mál segja og mundi ekki
grá það að þrótnefni. Þetta er undir það með
honum og mun ekki grá það heldur. Hefi engu
lóngun til þess, enda var það aldrei tildeilt min
og álit ekki að er þafi heldur gefu neitu tilsefni
til þess.

Stefán Jónsson.

"Meira um þetta mál verður,
af skiljanlegum ástæðum, ekki tek-
id í Viljannu".
Ritstj.
á því sem orkubla þjórnarmingana í 2. hl. Vilj."

"Skiflingur heppa".

B. Þáðdal skrifar nokkur ord um "Skiflingur
heppa" í síðasta í. bl. Viljans og kallar þeirri
spurningu fram í lok greinarinnar hvort ein-
hverjir vilji ekki sítu um þetta mál í Viljanum.
Mál virdist á grein hans að hann hallist fremur
að þeirri skadun að heppilegra vori að Akra-
heppi vori skifti og meðal annars dreg er það
af þessum ordum hans: "Það sýnir svo að
lími vori þomium til að Akrahr. vori skifti".
en hvorsvegna hann álitur að lími sé þomium
til þess, sáðstýður hann ekki neitu.

Lit þú að er þú að slingu mör þessa, þá
eða er að láta í ljósi skodun minna á þessu
máli. Húin er sú að er er algjörliga málfallum
skiflingur heppisins. Það sem B. Þ. heldi tekur
fram að mál með skiflingur stóra heppa, eins
og Akrahr. er það, að vegna stordainmar sé

öþögilegi ad
öþögilegi ad sakja fundi, ^{Stjórnin þeim i stóru trepp-}
unum og það þriðja ad treppspyrngsti. sein þar meiri
en i smáum treppum.

Það fundi söknum údvikur þá údvikumi en
það ad fremur öðru og fyrir sumu treppstæðum ad
sakja fundi, en það gengur um svo ad i badi stórum
og smáum treppum en treppspundi vanalega fái
og þu frá elki eins tilfjallanlegi ad sakja þá, eins
og ef venja voru ad þeir væru margir. Get en og elki
seu ad þetta áviti hafi stadd meinum onalunum
sveitarinnar fyrir þrifum ^{álit ad} og ~~þessu þu~~ leyfnum elki
skiflingar þessum leini þessandi.

B. B. segir, ad þangi sé síðan ad menn
hafi fengið regnbli fyrir þu ad öþögilegi sé ad
stjórnin i stóru treppunum (eins og i. d. Þórhafur.)
og ad meiri treppspyrngsti sein i þeim en hinum
smáum, en þu þu þu þu elki fram meili domi
fyrir þessari regnbli, sem hann segir þu ad
fengið hafi.

Um treppspyrngstin og það ad segja, ad

en efasi um, ad þan sein yfirliti nokkuð meiri i
stóru treppunum hlutfallslega um þá minni, eða ad
þau séfi beintinis af stóru treppanna. Þygg en ad
þan muni fremur i allmörgum tilfellum ossakosi
af ymsum líti údráðanlegum og öþögileganlegum
atvikum, hvad sem stóru treppsinu líður, og vaxa
þan þu og minnka, eftir þu þessum slík atvik
ráðast.

Ad stjórnin stóru treppunum og údráðanlegu nokkuð
öðru ad sumu leyfi, en þeim smáum, en stóru
treppanna veldur þu elki þessum þeim og
stjórnad, heldur þu það eftir þu ad meiri leyfi,
þessum þeim onnum þarasi stóru sin, sem
það eiga ad gra. Getur þu stjórn smáru trepp-
anna afi og lídum veru i stóru lagi, elki
síður en þessari séri, ef menn þess sem stjórn
eiga, þu elki séri sinn vaxni.

Það hefi veru skifti þessum treppum
þu i siglu, Þaðar treppi og stóru treppi. Þessi-
ingin i Þaðar treppi mun adallega hafa

komu til of þvi að bendur í Faudarkreppi og
Faudarkirkjubúar ætlu ekki samleið með áruna-
mal ein, eftir að kauplúnuð magnadisi að fólks-
sjálda, og máli vera að bendur hafi áttasi, að
hlúsur þeirra yrði fyrir bód borim, við úslit
ymstra mála, með áttvæðagsíðslum. Þar var
það ekki st. vegna stóðar (ummiðs) kreppsins, sem
skífi var, þvi að í áttan hlúta kreppsins kom
aðeins ein jörð (Faudá) og svo kauplúnuð, sem
stendur í lambi þeirrar jarðar. Er þvi Þrúðs-
kreppur mestum þvi eins stór, eins og Faudá-
kreppur vor áður, að ummáli.

Það valdið hefi skíftuign Halðskrepps hins
forora í Hjótum er mæi ekki vel kunnugt um,
því við að hann hafi verið nokkud stór, og það
máste ein of áttvæðunum til þess. En hiti er
kunnugt, eða a. m. A. er svo almennt talið, að
báðir hlútar Halðskrepps forora (Höganess og Halðs-
kreppar) munu vera langsamlega versí stæðir af
öllum kreppum þessarar sýslu, og mun þó hvar

um sín Teljasi með smærrum kreppunum, svo að
ekki er það stór þeirra að kemna þó að þvi ein
illa stæðir. Þvína þvi þess ljósi demt, að einnig
í minni kreppunum gelur verið slæm stjórni, ekki
því er en í hinum stórrum. Og það er ekki sjá-
legt að skíftuign þessara kreppa (Halðs og Höganess)
hafi gefið vel, eða orðið þeim til meina hagsbóta.

Að skíftuign Áttakreppi mundi almiklum
örðugleikum bundið, að minni mörkn leyfi. Þreppurinn
á svo mörkn máli sameiginleg, eins og hann er min,
sem óhjálumalegi yrði að sundurgræma, ef skíftu
grdi. Og það yrði ekki smáorðis vandavert, að
gera skíftuign svo í góðu, að Telja mátti að full-
vel voni þar frá álta gengið, sem áttvæðu þreppi
þeim við Kamandi. Af þeim áttvæðunum, sem
er Tel á þvi að skíftu, skal en benda á það
þvína: Þreppurinn á fasteignir/jarðeign og þvi-
eign) og sjáð. Þessu þreppi hvortíveggja að skíftu.
En með hjóðum er það svo, að en efasi um að
hannum megi skíftu, og þó honum voni skíftu, þá

yfri hann oranfalt lengur ad vaxa i Tuennu lagi,
til pess ad urda svo sör sem hann ^{það} ad urda
til pess ad ná tilgöngu sínum, samtverni skipulags-
skrá hans. Þá er þinghúsið. Ekki mundi báðir
þreppshlúarnir gæta allt það en ekki er höfð ad skiffi
því i gundur. En alla engor gætur ad leida ad því
þvar heppilegari mundi ad skiffia þreppnum. En
vafalaust má sami gæta það fyrir, ad það yfri ekki
útar en svo, ad þinghúsið yfri i yfri hlutanum. Þá
hluti yfri því ad kaupra þann hluti þinghússins, sem
fremri þáttinum tilheyrir. En búast mátti við því
ad svo gæti skiffium vörð þagad, ad þinghúsið gæti
allt ekki íalíst heppilegur þendastædur ad aflakinni
skiffingnum fyrir manna af lajum hins nýja þrepps,
því það yfri vitanlega íafn öndugt fyrir yfri þáttina
ad sekja fundi en mi er. - Þá er ad munnast i
Bakkasel. Yfri hlutum mátti með engn mátti
mírta eignarhalds a' því en yfri því ad kaupra
það, ad einhverjir leyfi, því varasami ^{gæti} vörð ad
vörð ad því vori skiffi a' milli þreppshlúanna,

1) Lígilegir hafa þátt hár i þreppi, en ad onklum onum mundu álfur aukast
íu þella, en mörgum mátti þyja líuð vinnast með þeim, þrá því sem
mi er.

en eins er það með til, ad en álit ad það vori orokk-
us völdandi ad yfri hlutum hefði umráð pess. Þá
þá em þarfamannamálin. Þreppsómögum eða þrepp-
ómögum þyfti ad skiffia, hlúfallsteyna, báðir fyrir yfri
standandi tíma en öðrum tíma, þum alllangi tíma-
bil. Þetta áttidi er onjón álfurast en vandastami
onjón ad lúta þar svo um trústana, ad eigi komi til
ágreinings sívar mér. Veit en demt til, ad orisú
þafa málaþoli útaf ómaga framfari milli hlúta
þrepps, er skiffi var. En þegar svo þer, ad sem
alíaf gætur komið fyrir, ad skiffing a' þrepp vörð
undirrot málaþola, úlfudor en ósamlyndis milli
þeirra, sem ádur voru samhojar, þá er ver þand
en heima sétu. Eimín þessa hlúð a' reynslu
um skiffing þreppa er vörð ad álfurast.

B. Bæddal segir i grein sinni: "Það er
mí undir 30 ár síðan þetta mál var vakið
hér i þreppi (en ritadi um það 1897 i "Morgun-
stjórninni")". Þess þessum ordum mátti draga
þá ályktun, ad B. B. hefði fyrstur manna þreppi

þessu máli hér. En svo er ekki. En þygg að
þessu máli hafi aldrei verið hreypt hér í hreyppi
því en rétt eftir 1880 að það kom til tals að
skiffa hreyppum. Þou þvi náttveris fylgjandi, en þó
dall það nider aftur. Þvo var það árið 1894 að
skiffingin komst á daga á almennum hreypps-
fundi. Þunn fundamenn (sem övís er um, þve
margi hafi verið) margi hafa verið á því að skiffi
vinnu skilinn sökum stöðar hreyppisins, en mjög von
sköðunar manna á reiki, hvar skiffi skyldu eiga
þeir sjáð. Var ekki ákveðið um málið á fund-
inum en það um leið dottið í sögunni. Því
þetta, að ákugi manna því þvi það en
endraner þefi verið afar lítil; En síðan þefi
það, óvís vitanlega, aldrei komið til umræðu á
hreyppfundum hér.

B. B. segir einfremur: „Nú viderkema allir
hér að Akrahreyppur sé af stór“. Þanna því
má þann tala muninn náttver fullan, því en
til alven áhrifandi, að þann viti svo vel þun

allra hreyppisins hér, að þann geti með réttu tekið
svona djúpi með áinni. Þeyndar þefi en ekki áll
tal um þetta máli, svo að þenja við nokkum
mann hér í hreyppi, en stórman grun þefi en
þó á því, að það séu ekki allir Akrahreypps-
búar á þeirri sköðun að hreyppur þeirra sé af
stór, eða svo stór, að náudsyr þvi til að
skiffa þannum, þvi á máli geti en til að
þvi þun ekki svo þvi, sem mundu verða
skiffingin þann andvígir en standa á máli
þenni með oddi en eng ef til komi.

Þefan þunson.

Þvortmenn eru með hreypparkiffingunni
eða ekki, þá viderkema allir að Akra-
hreyppur er af stór í mörqu tilliti. En
þetta máli þvi þvi ekki að þappmáli,
þiðar en svo. Þþer er náttver þann
þvort skiffing þer þram eða ekki, þá
þvi þvi áll mitt í þvi. — Áttars er
þert að skiffa þer þer ekki að náttver-
um sköðunum þert — það þerur þun-
um þert — en þá þerur ekki mun-
þyllin til grána. Þitstjórn.

Þeirra - saga.

Sumarið 1895 var en úd gjmsa snúninga á heimili minnu. Það var komið fram á stáll, tíðin hafði verið fremur stíð um nokkra daga og lötnuvarðar útkomur.

Þeim morgun var en vaktinn óvenjulega snemma og beðinn að sækja hann Þleik gamla (hesi sem húsbóndinn átti). En snaradi mér í þótin og fór að leita að hestinum. Fann en hann bráti og álladi að knýta upp í hann snari, en Þleikur gamli var ekki upp á það kominn, þó gæfur venjulega; mi lagði hann höllhúfur og leit til minn úd og úd.

Þegar en var að sniasí úd að mi honum leggur hann á stáð og stefni til fjalls. Mér fór ekki að líkast á ef en meði ekki hesi - inum og álladi að hlaupa fyrir hann, en þá tók Þleikur gamli á gneti og en á eftir. Mér þótti harí ef en gæti ekki hlaupid á úd

hann gamla Þleik, sem aldrei var hengt að koma nema þó fyrir þó. Sami bráti mér þú von þú hann var mikið fjáðari þó gamall vor. Eftir nokkra stund síansar hann hjá hól, sem var meðan úd svokallada lrasnslay. Þar náði en honum an nokkura snúninga og var hann þá með sinn rétta eðli. Þegar en var beinn að knýta upp í hann, selist en á bak, þú en álladi að dusta úr honum á heimleiddum, fyrir óþogðina. Þú þegar en er að leggja á gíad, kemur raublesáti hryssa til min, sem en ekki þekki og ekki tekid eftir orinum þrassum í námunda úd hólum, sem Þleikur síans - adi hjá. Ste en mi í Þleik gamla, en þá er hann stáður og kem en honum ekki á - fram, það hafði hann aldrei syni mér fyr þó laur vor. Er en þú af baki og alla að Teyma hann, en það fór á sömu leid. Er en mi ord - im í mestin vandradum með klárskömmuna og saigrumur úd hann. Deltur mér þá í hug

ad selka þessa blesáttu hnyssu með honum heim,
er hún þá komin nokkura fadma frá mér og stóð
þar hjá stórum steini.

Áleyp er nú þangað og alla ad selka hana
á síð, en þá fór hún ad snudda ofan með stein-
inum og taka i eitruad. Mér þótti þetta eitru-
hvad áhvarveri og fór alveg ad steininum. Þá
er þá hvad sú blesáttu var ad besta und flun
var ad reyna ad bjarga barninni sinn, sem
hafði döttu ofan i djúpa gjötu ofan með
steininum. Stóð er fyrst alveg ráðalaus
og vildi þenjinn bjarga folaldinn. En er var
ekki nema min ára og þrekklitill. Fór er gomi
ad reyna ad bjarga folaldinn og Tonni i faxi
og hausinn, en það var sama hvernig er
streyttist und, er gafi ekki lyfi þvi upp sem
nokkurn nam. Var er nú alveg ráðpróta,
hélt ad folaldinn mundi deyja, áður en er
næði i hjálp, er kændi i bjósti um folaldinn
litla, sem var i dauðans hæltn og er vildi

öngjannan ofrigeða það. Dali mér þá i hny ad
fara ofan i gjötuna og reyna þannig ad
bjarga þvi. Þegar er var kominn ofan i
gjötuna, fór er ad reyna ad lyfja folaldinn
upp, en það fór á sömu leiu; min vandiadi
þrek og ef þu vill þag. En þegar er vor ad
uppréfasti und þetta kemur blisa og leitur i
makkann á folaldinn og Tonni i það, en er
þerfi min það sem ad er gafi, ad lyfja undir.
Með þessum samþökum Tókst okkur ad bjarga
barninn hennar. En gafi ekki lyfi þvi hvad er
vair innilega glady, þegar er sú litla folaldinn
fara ad sjúga móður sína. Mér hefir ofi döttu
þetta i hny síðan er vair fullorðinn og stóð
þakkað ad mestu leyfi gamla Bleik þvi björgun
folaldsins. Þvi það vor hann sem vísadi mér
leivina ad síadnum, sem folaldinn vor. Og með
hjálp móðursinnar hafði er folaldinn upp i
gjötunni. Þannig vor það und þvinn, sem vor-
um latin ura orsök i björgun folaldsins.

Fellið er svo á bak gamla Bleik og var or-
inn sáttur við hann. Var hann síð þús
að fara heim og ótalur. Þegar er hann
þyrst til Bleikes vor hann hjá þrossum sem
hann hélt saman við, en þessi blesóttu
þryssa var sunnan af landi hans átti
Kaupmáður, sem var á núsia lú og vissi
er ekki til að hún hefði verið með þeim
Bleika svo að hann hafði haldið saman við
hana. Það létur helsei úr þyrst að Bleiker hafi
viljad beina áhygli minni (að folaldinn, eða
verið láinn gera það. Þannig til er á, hvað
sem öðrum hann að sýnast.

Þyngur Baldvínsson.

Sil Viljans.

1. Mjón & smátt sem oridla þér
er morgun þar um kenni
það hún þyrstia að ekki er
andans jötun menni.
2. Þetta hefi lein mín
langi í þungan dröma
er lei veta einan þín
því ekki er það til söma.
3. Þórfum gegna síðunni má
svo stundum í mín þýkum,
því einn er hultu þómi á
hvenor sem því lýkur.
4. Þá skal enda þessa skrá
þetta hynn er megi.
Þjátleza þó þinna má
flusa af sama lagi.
5. Farnn svo í þídi af síad,

var það ekki á honum að heyrja, og enginn
skyldi hugsa að sá maður gæfði af sér;
þó hann átti að sátti ekki andega hefji-
leika til að selja hugar sínar í sem
þengislan þuning.

Þó þú þetta er svo mikils vandaní mál
þúir áskilyndin; já svo mikils vandaní að
það tekur fram allri hundahreinsun, ^{og oddvita-álgun} og
þó langi til jafnað, heldu er að er verði
að mæfngreina mannum, enda það þann
minn engrar launungor á þú er er hefji
þú sáti.

Nafn hans er Þólfri Þamasson og
munu þá margi þannar úd þappann.

G. B.

Ráðningar
gátnanna í 3 íbl. Siljanó.

1. Mognin.

2. Slankuönn. — (Afréttarleitun =
göngin; ljórhúsið = tími vintunna;
stod gamla mannsins = slápur, slökur,
(Kvarnarstökur); Túv systur úr höfðakverfi
= Kvarni (höfðakverfi = þorsthaus; þorsthaus-
kvarni); mark sauda = gá.
Þorau þjófa = loka; Þrenill sálarinn
ar = auga, gá (gá á ísi er þallad
auga. Vötn möt ásóttar dauða manna
= járnleim (setur afan í leiddi).
Hjampönn = gaddur. Gamall
heystabli = slál. Fáteslein = þross-
leggur. Þaupati manns = höndin.

B. B.

Gáta

12 mannaáfn.

Einu & þar sem eldur lagnar
annar lugi á þilju vagnar.
Þriðji veitur ísum und
þjóði & úr flögi stöðum
fimmti heim úr Alti sum borum
sjötti tíuá sá þer lund,
& sjöundi aldrei heima
áttundi má þalinn geyma
njúndi þum orðri frá
& tíundi allur þuegnim
ellefti úr lona slegum
Eölfli þjöllum efsi & á.

Ritstjóri: Baldvin B. Þarðdal.

